

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamezne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravnništvo in ekspedicijski v „Katol. Tiskarni“, Vodnikovcove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 240.

V Ljubljani, v petek 18. oktobra 1895.

Letnik XXIII.

Deželna zavarovalnica.

(Dalje.)

V svojih prej omenjenih člankih se je sicer, glavni zastopnik banke Slavije čudil: zakaj da se iz celega sestava iztrga le jeden člen, zakaj da bi se zavarovanje za slučaj smrti ali zavarovanje premičnin smatralo za manj važno, kakor zavarovanje proti požaru. Vsak razsoden človek bode lahko odgovoril na ta ugovor. Ogenj, toča, nalezljive bolezni so uime, ki ne škodujejo samo jednemu, ampak navadno mnogim.

Ravno radi tega, ker trpi cela skupina, naj bi dežela kot zastopnica skupine prevzela varstvo svojih podložnih zoper te splošne nesreče. Državi oziroma deželi mora biti na tem ležeče, da imajo podložni neobhodno potrebne stvari, h tem pa spada v prvi vrsti stanovanliše. Kadar pa podložniku stanovanliše zgori, mu je težavno je zopet postaviti, zlasti ubožnejšemu; kajti ravno ubožnejših zasebne zavarovalnice nerade sprejemljejo, kar g. Hribar sam pripozna. Državna posojilnica pa bi ne delala razločka med zavarovanci. Zavarovala bi tako ubožnega kočarja kakor tudi bogatega graščaka. Vsakemu bi bilo pomagano, kadar bi ga zadela nesreča. Sedaj pa navadno najrevnejši niso zavarovani, deloma za to, ker se jih zavarovalnice same branijo kot nevarnih vspešnemu procvitanju zavoda, deloma ker so ubožnejši bolj priprosti in nevedni in si ne znajo pomagati. Ako si bodo pa ubožnejši lažje pogorele hiše zopet postavili, bode to dobro tudi za državo, kajti stanovanliše so v tesni zvezi z davki. Kar velja o državi, velja ravno tako o deželi, seveda v manjši meri. Občna korist zahteva toraj, da se vzame zavarovanje proti uimam zasebnikom. Tega mnenja ni bil samo profesor Suklje, to mnenje ni tudi tako novodobno, kakor misli g. Hribar, ampak je že precej staro. Hribarju, kateri se kot zastopnik banke gotovo peča

z narodno gospodarsko vedo, je gotovo znano ime Roscher.

Tega moža menda vendar ne bode hotel prištevati „narodnim socijalistom“. Roscher piše: „Praviloma deluje zasebna obrt hitreje in ceneje kakor državna, vendar pri zavarovanju proti nesrečam, zlasti pri zavarovanju proti požaru je toliko posebnostij, da bi bila velika nesreča, ko bi ponehal popolnoma vpliv države in bi se omejil samo na nadzorovanje“. In nadalje pravi ravno tisti Roscher, da je državna zavarovalnica potrebna, ker se zasebne zavarovalnice radi precej negotovega dobička pri zavarovanju zoper točo silno nerade spuščajo v to zavarovanje. G. Hribar je l. 1885 v Pragi Slovencem in Hrvatom, katere je peljal v hišo banke Slavije, sam razlagal, kako nevarno je to zavarovanje za zavod.

Roscher dokazuje dalje, da je na Nemškem državno zavarovanje ceneje. Uprava je namreč veljala pri državnih zavarovalnicah 4 odstotke vplačanih doneskov, pri zavarovalnicah na deleže pa z všteto dividendom 37.1 odstot.

Profesor Suklje pa je dokazal s številkami, katere je povzel iz knjige „Assicuranz Jahrbuch“, toraj iz vira, ki privatne zavarovalnice strastno zagovarja, da je porabilo jedno društvo l. 1885 od svojih kosmatih dohodkov 43 odstot. (II) zgolj za upravne stroške.

Pomislimo nadalje, koliko skrbe država, dežela, občine in posamezniki za varnost proti ognju, prvi dve s primernimi postavami, zadnji z velikimi denarnimi žrtvami. Ali naj bodo vse te žrtve v korist zavarovalnicam, mesto da bi vsi deželani imeli korist od njih.

Ustanavljajo se gasilna društva. Najkrepkejši in najboljši možje in mladeniči se zaobljubijo, da hočejo delovati za blagor svojega bližnjega, ko bi mu pretil vničiti strašen požar imetje in življenje. Kdo

pa ima največ dobička od naporne dela vrlih gasilcev? Razne zavarovalnice, katerim mi treba plačati velikih odškodnin. Ko bi ne bilo gasilnih društev, bi javljene delničarji vlekli tako visoke dividende, kakor sedaj, tudi razni uradniki, upravni svetniki, glavni zastopniki, potujoči agenti vzajemnih zavarovalnic bi ne imeli tako mastnih plač. Samo Slavija plača menda svojim uradnikom v Ljubljani 30.000 gld. Vsi uradniki pri zavarovalnicah na Kranjskem dobe pa čez 100.000 gld. plače. Ako se pa obrne kako gasilno društvo s preponižno prošnjo do zavarovalnice, ki ima v kraju največ članov, dobi k večjemu kako robato zaničljivo pisanje.

Vsi ti in drugi razlogi zahtevajo, naj se zavarovanje poslopij proti ognju, potem zavarovanje poljskih pridelkov proti toči in zavarovanje živine proti kužnim boleznim odvzame zasebnim družbam. Zakaj bi dovolili, da bi tujci sesali denar iz že tako siromašne dežele.

(Dalje sledi.)

Cesar v Zagrebu.

(Izv. poročilo.)

Zagreb, 16. oktobra.

Napočil je zadnji dan cesarjevega bivanja v Zagrebu. Kakor včeraj, tako je tudi danes povsodi jako živahno gibanje. Nebrojna množica je pričakovala ljubljene vladarja pred banovo palačo, ko se je ta prikazal ob 9. uri na prostem.

Prvi obisk je veljal danes grško-katoliški cerkvi, kjer ga je pričakoval škof Drahebedzky z duhovščino. Tu si je vladar natančno ogledal vse podrobnosti ter se po preteku desetih minut odpeljal po Markovem trgu, skozi Gospodsko ulico v mestno hišo. V okusno okrašeni dvorani ga je pričakoval župan Mošinski z mestnimi odborniki. Z živahnimi živio-klici so pozdravili navzoči došlega cesarja, kateremu je župan mej nagovorom poklonil dve zlati svetinji v spomin na cesarjev obisk in v zagotovilo

LISTEK.

Očetova povest.

(Iz angleškega prosto poslov. D.)

(Dalje.)

„Daj mi torej, kolikor potrebujem, in grem,“ odgovori svojeglavno. „Tvoja beraška koča ni ravno tako vabljiva, da bi tukaj ostala. Klaro vidim lahko na cesti, če se mi bi ravno zdelo; nagledala sem se je pa že dosedaj dosti. Preveč ti je tudi podobna, da bi je ne mogla spoznati. Daj mi zdaj denar, potem grem precej. Zrak v tej ozki sobi me duši.“

Globoka bolest me prevzame, ko pomislim, kako se pogajam tu s svojo ženo, in dobro vem, da so vse prošnje in opomini zaman. Naposled se naveličam razgovarjati z njo ter ji obljubim, da ji dam vse, kar imam, namreč nekaj grošev. Še jedenkrat jo rotim, naj zapusti hudobna pota, dokler ni prepozno. Toda, na moje obupno-proseče besede odgovarja zaničljivo in posmehljivo, — in naposled, do dna duše užaljen, zapustim sobo.

Cez par minut se vrnem z vso gotovino. Tedaj mi pride ona nasproti čisto drugačna, kakor po navadi, a jaz revež se nisem veliko za to zmenil.

„To je torej vse, kar imaš?“ me vpraša ter

ima roke odzad prekrizane in gleda zaničljivo na mojo roko. „Torej vse to mi daš v svoji velikodušnosti! Moram pa že še malo pomisliti, če hočem vzeti, če smem biti tako trdosrčna, da te oropam tega denarja. Po vasi govoré ljudje — nisem bila zastoj tu dva dni — da živita vidva revnejše, kot bi vama treba bilo, in ti zaslužiš še po strani vedno kaj. Mislim, da imajo ljudje prav.“

„Kaj pravijo ljudje, mi je vse jedno,“ odgovorim mirno. „Menim, da mi ni treba več govoriti. Tukaj je denar. Praviš, da ga je malo, a za mene ga je toliko, da ga bom še težko pogrešal.“

„Le spravi ga,“ odgovori s surovim smehom. Tukaj ga je nekaj več!“

„Nekaj več?“ ponovim z negotovim strahom.

„Da, še precej več. Ravno o pravem času sem prišla.“

„Ti... ti... si vzela...“ trepečem in zgrabim s tresočo roko za pismo, katero mi je naproti molela.

„Vselej si še bil hinavec in si tudi sedaj. Tisti groši so torej vse, kar imaš? Dobro, da ti nisem verjela!“

„Denar ni moj, niti vinar ne!“

„Ne, zdaj nič več,“ odgovori, „zdaj je moj. In sedaj grem, niti minute ne ostanem več tu. Jutri pa odpotujem od tod.“

„Denarja ne smeš vzeti!“ zavpijem in jo pri- mem za roko. „Za vse na svetu ne!“

„Pusti me!“ zamrmra. „Bode bolje za-te.“

„Ne! Take sramote ne more moja hiša pre- nesti! Denar je meni poverjen.“

„Prav, saj ga ti tudi nisi ukradel,“ odgovori naglo. „Iz tvoje sobe ti ga je nekdo vzel. Kaj hočeš še? Pusti me, da grem!“

„Nikdar!“ zavpijem v smrtnem strahu. „Rajši vidim, da te zasledujejo orožniki, rajši, da vé ves svet moje sramoto!“

„Tudi prav“, odvrne trmoglavo. „Bodem pa torej ostala in povedala Klari vso stvar. Je sicer dolga povest, vendar me bode rada poslušala. In povedala jo bodem še nekemu drugemu, čigar naslov sem tukaj-le dobila. Zvedela sem iz pisma, kaj hoče, in hvaležen mi bode, da mu vso stvar pojasnim. Zanimalo ga bode gotovo, da se varuje pred ženitvijo z vnukinjo najzlobnejšega igralca in go- ljufa, z mojo hčerjo. Lepa dvojica: ta baron in pa moj otrok. Ali si moreš misliti njegovo preseneče- nje in temu sledeče zaničevanje? Oh, ti bleliš in omaguješ! Saj si bil še vselej strašljivec. Sploh pa, ali si morda ti odgovoren, če pridejo tatovi v tvojo pisarno, ko leži denar na mizi? Zdaj pa grem! Ta kraj sovražim iz vse duše, tako zelo, da ti je treba kar samo s poti mi stopiti, in nikoli več me ne

zvestobe in udanosti, ki klije v srcu vseh prebivalcev. Cesar se je zahvalil za lepi dar ter dostavil, da ga prav rad vsprejme in da bode kmalu zopet imel priložnost, obiskati lepo mesto. Konečno je stavil vladar mnogovrstna vprašanja glede občinskih zadev ter se na to, spremljan od župana in vseh odbor-
nikov, podal iz mestne hiše.

Na to se je podal vladar po Gospodski ulici čez Markov trg, po Pivarski, Demetrovi in Opatički ulici čez Kipni in Jelačičev trg v židovski tempelj, kjer ga je pozdravil nadrabinec Jacobi in predstojnik izraelitske občine Siebenschein. Prvi se je vladarju zahvalil za veliko naklonjenost in dobrohotnost, katero skazuje židovski občini.

Ob polu deseti uri je došel svitli cesar v sodnijsko poslopje, kjer ga je v imenu zbranega uradniškega osebja pozdravil predsednik pl. Rakodczay. Po kratkem odgovoru si je ogledal vladar izložena dela iz lipoglavske kaznilnice.

Ob deseti uri se je pripeljal vladar k jugoslovanski akademiji. Nebrojna množica občinstva je bila zbrana pod okusno okrašenim poslopjem. — Spremljan od kustosa in predstojnika za bogoslovna dela, se je podal cesar v gorenje prostore, kjer so izložene vsakovrstne zbirke. Opetovani izrazi „lepo, krasno“ so pokazali, da je bil vidno zadovoljen z vsem, kar je videl.

Od tu se je cesar povrnil v banovo palačo, kjer je ostal do druge ure popoldne.

Popoldne je obiskal vladar protestantsko cerkev, samostansko šolo, koder se je mudil blizu pol ure, in konečno v Rudolfovo vojašnico.

Kamorkoli se je podal ljubljeni vladar, povsodi so ga navzoči živahno in navdušeno pozdravljali. Mej potom po mestu je dobil vladar tudi več prošenj. Tako je mej drugim neki kmetič iz Syrmije vrgel v cesarjev voz pred banovo palačo prošnjo, katero je vladar milostno vsprejel in spravil.

Le prenašlo se je približala za zagrebške prebivalce osma ura, ko se je odpeljal milostni vladar proti državnemu kolodvoru. Vse je hitelo za njim, da še jedenkrat vidi mило obličje svojega vladarja.

Pred odhodom so se zbrali na kolodvoru ministri, ban in mnogo drugih dostojanstvenikov. — Župan se je zahvalil vladarju za blagohotni obisk ter povdarjal, da se bodo zagrebški prebivalci vedno z veseljem spominjali prekrasnih dni. Na to se je cesar poslovil od nadvojvode Leopolda Salvatorja ter mej živahnimi, dolgotrajnimi živio-klici vstopil v železnični voz. Točno ob 8. uri se je jel pomikati vlak in na tisoče broječa množica je še dalje časa zrla za zginjajočim vlakom.

Pred odhodom je prejel ban Khuen-Hedervary cesarjevo lastnoročno pismo, v katerem se izreka zagrebškemu in sploh hrvatskemu ljudstvu najtoplejša zahvala za mnogostranske dokaze udanosti in ljubezni, za vzoren red in mir, ki se vkljub malim neredom ni kalil, ter povdarja, da mu ti dnovi ostanejo v trajnem spominu.

Koncem našega poročila naj omenimo še nadaljni tek demonstracije pred srbsko cerkvijo, ki je tudi ljubljene vladarja globoko užalila. Kakor smo

včeraj poročali, je zahtevala mnogobrojna množica, da se vzame srbska zastava raz cerkveni stolp, katera je pa vendar vkljub glasnemu kriku še vedno ostala, dokler je ni snel neki vseučiliščnik. Včeraj zjutraj je vihrala a stolpa nova srbska zastava. — Vsled tega čina je vladala mej hrvatskim ljudstvom splošna vznemirjenost. Klicev: „doli z zastavo! pereat srbska zastava!“ — ni bilo ne konca ne kraja. Akoravno so orožniki z golim orožjem energično posredovali, se jim vendar ni posrečilo pomiriti razburjene množice. Le mej cesarjevim obiskom v srbski cerkvi je razburjenost nekoliko potihnila. Komaj pa je cesar zapustil cerkev, ponovil se je prejšnji nemir, in sicer ne samo zunaj, ampak tudi v cerkvi. Slednjič prišel se je pravcati pretep. Po dolgotrajnem posredovanju orožnikov in vojakov se je razšla mnogobrojna množica. Tu se je pokazalo, da je razbitih več oken pri srbski cerkvi in srbski banki. Poleg tega je bilo ranjenih več oseb. Policija je dala takoj zapreti prostor pred srbsko cerkvijo ter na vladino povelje snela zastavo vkljub za-
branitvi župnika Ambrozija, ki je rekel policijskemu uradniku na zahtevo, naj sname zastavo: „Ali nimate topov!“ Še-le potem se je pomirila razburjena množica.

Politični pregled.

V Ljubljani, 18. oktobra.

Demonstracije v Zagrebu. Staro sovraštvo mej Hrvati in Mažari se je pojavilo zopet o priliki zadnjega prihoda Nj. veličanstva v Zagreb. Mažari so hoteli pokazati tudi tem neumestnim povodom svojo nadvlado nad vsemi narodi onkraj Litave. Višji krogi so se mčili v nadi, da bodo Hrvatje molčali na to izzivanje, zato sedaj velika potrtost mej njimi in govorica, da je ban postal nemogoč na svojem mestu. — Liberalni mažarski listi zavračajo vso odgovornost na bana, češ, on je hotel vladarju ob tej priliki dokazati, da so na Hrvatskem zdrave in urejene razmere, toda poulični nemiri so pokazali, da se je ban motil. „Egyetertes“ naravnost piše, da je ban Khuen-Hedervary doigral vlogo rešitelja domovine. Liberalni časniki pretirajo tudi te demonstracije, katere gotovo niso bile umestne ob prihodu presvetlega cesarja in kralja, imajo pa to dobro stran, da so odkrile terorizem mažarski nasproti narodu hrvatskemu, ki je bil dolga stoletja prvi branitelj države in cesarskega prestola proti Turčinom in večkrat tudi proti Mažarom. Cesar sam se je iz nova prepričal o zvestobi in ljubezni naroda hrvatskega ter je tudi z laskavimi besedami izrazil to svoje prepričanje v pismu na bana. Presvetli vladar se je baje sam izrazil o demonstracijah: „Prijetno to sicer ni, a izzivati tudi ni bilo treba.“ To izjavo nekako potrjuje vest, da je cesar preziral srbskega patrijarha Brankovića, kajti najodličnejši Srbi so odsvetovali, naj se ne razobesi srbska zastava. — Največja demonstracija pa se je vršila v sredo. Ko namreč v torek zvečer stopita sinova poslanca Franka iz neke kavarne, napade ju do 20 Mažarov s palicami, nožmi in kame-

njem. Starejšega so pobili na tla, da je hudo ranjen. Drugo jutro so se zbrali vsi hrvatski vseučiliščniki pred Jelačičevim spomenikom, kjer so zažgali neko ogersko zastavo. Redarji so zaprli več demonstrantov. Rektor Spevec je popoldne sklical dijakе ter jih svaril in konečno prosil, da opravičijo svoje početje. Deputacija, rektor Spevec, profesor Tomasić in trije dijaki, so šli k banu, a ta jih ni hotel vsprejeti. Neki mažarski list svetuje, naj vlada zapre hrvatsko vseučilišče. Dvomimo, da bi bila vlada tako kratkovidna.

Kompromis v češkem veleposestvu. Ze več časa se pojavlja govorica, da grof Badeni in češki ces. namestnik grof Thun pregovarjata voditelje češkega konservativnega veleposestva, naj bi za prihodnje deželnozbornske volitve z liberalnimi veleposestniki sklenili kompromis ter jim prepustili 21 mandatov. V tem smislu deluje nekda tudi grofa Thuna tast knez Schwarzenberg. Temu kompromisu pa se odločno ustavlja deželni maršal knez Lobkovic, in tudi večina konservativnega veleposestva noče ničesa slišati o kompromisu. Ko bi se izvršil ta kompromis, potem skoraj gotovo knez Lobkovic odloži svoje dostojanstvo deželnega maršala in Mladočehi bodo postrili boj proti plemstvu in vladi, v nasprotnem slučaju bi se združili zmernejši življi. Sicer pa poroča „N. Wr. Tgbl.“, da so voditelji konservativnega plemstva stavili pogoj, da zahtevajo enak kompromis za deželno-zbornske volitve na Moravskem leta 1896. Tega pogoja pa liberalci skoraj gotovo ne bodo vsprejeli in tako se utegne kompromis razbiti. Liberalci so povsod jednaki, ker zahtevajo oziro od nasprotnih strank, a sami ne poznajo ozirov do manjšin. In če so sami v zadregi, kličejo vlado na pomoč. Tako že sedaj po vnanjih listih preté grofu Badeniju z opozicijo, ako ne dožene označenega kompromisa. Zdi se nam, da bi tak kompromis še bolj razburil radikalne življe na Češkem, kar bi gotovo ne pospeševalo narodne sprave in državnih koristij.

Izjemno stanje v Pragi je v prvi vrsti zasluga nemško-liberalne stranke, ki nikdar ne vpraša, kaj je pravo, temveč, kaj njej koristi. Tako je za Taaffeja kot opozicijska stranka glasovala proti izjemnemu stanju na Dunaju povodom anarhističkih napadov, in kot vladna stranka je glasovala za izjemno stanje v Pragi proti omladini. Razni listi sedaj poročajo, da bode vlada preklicala izjemno stanje v Pragi. Ta odlok so listi napovedali na včerajšnji dan povodom prihoda nadvojvode Karola Ludovika v Prago k vmeščenju svoje hčere kot opatinje plemenitaškega ženskega samostana. S tem bi grof Badeni sicer še ne pridobil Mladočehov, vendar pa bi odstranil veliko oviro mogoče sprave.

Nedeljski počitek pri sodiščih. Antisemitska stranka je lansko leto predlagala v državnem zboru, naj se uvede pri vseh uradih nedeljski počitek. Pravosodno ministerstvo je temu predlogu deloma ugodilo ter v to svrhu poizvedovalo pri vseh sodiščih, se li da uvesti nedeljski počitek, ne da bi se s tem ovirala tekoča opravila. Na to vprašanje so izjavila vsa sodišča, da nedeljski počitek nikakor ni na kvar pravosodju, ker so vsakdanja opravila že itak tako urejena, da se v nedeljah in praznikih lahko menjavajo dotični funkcionarji in da zato zadostuje uradna ura od 9. do 10. dopoldne. Na ta način je omogočeno, da vživajo vsi uradniki prepotrebni nedeljski počitek. Le na deželi se stavijo tej naredbi male zapreke. Pri teh sodiščih imajo opraviti po največ kmetovalci, katerim ob delavnikih nikakor ni mogoče podati se več ur daleč v mesto, da bi si oskrbeli potrebne legalizacije ali pogledali v zemljiške knjige. Na te naj bi se torej v toliko oziralo, da bi se jim dala prilika tudi ob nedeljah in praznikih opraviti svoje posle pri sodnji, da ne bi zastoj delali večurnih potov. — Menda da bodo tudi na deželi rajše ob delavnikih opravili svoje posle pri sodišču, kakor da bi bili klicani ob nedeljah.

Prepir mej Norvegijo in Švedijo se je po dolgem času vendar-le polegel. Glavni vzrok ministerske krize v Norvegiji so bili odnotni vladohlepni radikalci, ki so že blizu 10 let zahtevali samostojni konzulat in samostojnega zunanjega ministra. Vsled teh dolgotrajnih političnih bojev je bilo Stangovo ministerstvo prisiljeno, umakniti se v mesecu marcu leta 1891 z ministerskih sedežev, katere je potem zasedlo radikalno Steenovo ministerstvo. Pod tem vodstvom je imela dežela dobiti zaobljubljeno „samostojnost“. Toda tudi radikalcem se ni posrečilo, izpeljati svoj parlamentarni voz, ker se je kralj, vedoč nevarnost radikalnega vpliva, en-

vidiš. Ne ljubi se mi, da bi gledala, kako se ženita Klara in gospod Pavel. Če mi pa ne pustiš tega-le denarja, bodem prisiljena povedati gospodu baronu to čudno zgodbo. Saj tako vem, da ne bode nič; ko se je bode naveličal, jo bode pa pustil.“

„Molči!“ zavpijem na vso moč, „tega ne moreš storiti!“

„Gotovo morem, pa tudi hočem, in to ti prisežem!“ odgovori odločno. „Niti tvoja hlinjena bolest, niti tvoj strah me ne bodeta odvrnila. Dobro veš, da sem kaj tacega vselej z mirno vestjo storila, zakaj bi pa sedaj ne?“

„O moj Bog!“ vzkliknem obupno in si zakrijem lice z rokami, da bi je več ne videl.

„Moja sramota, Klarina smrt in zaničevanje gospoda Koširja ti bi prineslo gotovo smrt,“ pravi ona malomarno, „a vsled tega pa gotovo ne bodeš umrl, če bi rekel bogatemu gospodu Koširju, da je neznan lopov ukradel njegov denar. Vedeš se, kakor petleten otrok, sicer bi ne mogel kaj tacega govoriti. No, torej, kako je; ali naj grem, ali počakam hčere? Kako brezupen tu stojiš, ko bi z jedno samo besedo lahko odločil vse!“

„Ne morem!“ šepetnem in srce mi je hotelo od bolesti skoro počiti. „Ne morem pustiti, da bi vzela ti denar, kateri bi imel rešiti uboge ljudi.“

„Ki bi imel tebe rešiti, hočeš reči,“ se smeje

žena, „da bi bilo tvoje življenje mirno in brez skrbi, in da bi šla jaz tako daleč, da bi se ti ne bilo treba bati zopet mojega prihoda. — Zdaj pa hočem zadnjo besedo slišati, — ali naj grem ali ostanem?“

„Pojdi!“ šepetnem z glasom, kakor umirajoč človek, okrog katerega plešejo duhovi s pekla, da mu vzamejo poslednje upanje do nebes. Še tisti trenotek je odšla. Sam stojim v sobi in premišlujem preteklost. Temna in grozna se mi zdi, a še strašnejša bode bližnja prihodnost, katera bode zadela — mojega otroka! O moj Bog! — In nekdan sem si domišljjal, da ljubim to žensko, in njen oče, katerega je bila sama laž in sleparija, je provzročil, da sem jo vzel za ženo. Prepozno sem jo spoznal. Dvajset let je preteklo. Klara je ležala kot jedino majhno dete v njenem naročju, in, hvala Bogu — saj ona je bila nedolžna! Potem je oče razkril sebe in njo, — pokazala sta se oba v pravi luči. Mislim, da je starec, da je omožil hčer z bogatim človekom, zvedel je pa, da nisem dobil denarja, katerega sem se nadejal podedovati. Odslej sta izžemala iz mene vsak krajar. In tako je trpelo dolgo... Klara, moj jedini otrok, katera me je še vezala na delo, življenje in upanje, zaradi katere sem to skrivnost tako vestno zakrival, — je zdaj odrasla. Kako bi ji žarele oči, ko bi zagledala — njegovo pismo!

(Dalje sledi.)

ergično ustavljal njihovim zahtevam. Vsled tega je v letu 1892 zopet navstala ministerska kriza. Kralju tedaj ni bilo mogoče, sestaviti novega kabineta in zato je sklenil s Steenom kompromis in s tem se je odložilo konzulatno vprašanje. To premirje pa ni trajalo dolgo časa, kajti takoj prihodnje leto so pričeli z nova rogoviliti radikalci. Ker je kralj odločno ostal pri svojem mnenju, odpovedal se je Steenov kabinet in nastopilo je zopet Stangovo ministerstvo, katero je pa preživelo samo deželnozborske volitve v letu 1894 in takoj na to vložilo svojo ostavko. Vendar je ostalo še na krmilu do današnjega dne, ker se je kralj kolikor možno ogibal vsakega prepira. Po večletnem hudem boju se je strankam vendar posrečilo, da so si izbrale zmerneža moža, državnega svetnika Hagerupa, od katerega upajo toliko vpliva, da bode ustregel zahtevam zmernejših strank.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 18. oktobra.

(Pri volitvi predsedništva „Slovenske Matice“) so bili včeraj zopet izvoljeni: predsednikom prof. Fr. Levec; podpredsednikoma prof. in vodja dr. Fr. Lampe in ljubljanski župan Grasselli; na novo kot ključar kanonik Sušnik.

(Za častne člane) izvolilo je gasilno društvo v Šmartnem pri Litiji gg. Fr. Doberleta, Abčina in Jurija Adlešiča, slednjega kot ustanovnika in dolgoletnega načelnika v spomin in slovo, ker bode zapustil omenjeni kraj v kratkem času.

(Nesreča.) Iz St. Vida nad Ljubljano: Tukajšnji 42letni posestnik Janez Bahovec vulgo Skavaršek je lezel na s šoto naloženi voz; prijemši se za šoto, omahne znak ter pade spredaj med konje. Konj mu stopi na prsa, ga rani na obraz, da je obležal v nezavednosti. Zvečer 14. oktobra ga pripeljejo nezavednega domu, po milosti božji se je nesrečni toliko zavedel, da je svoje premoženje vredil, prejel svete zakramente; potem se mu je zopet shujšalo, da je popoldne umrl. Ranjki je bil zelo priden, pošten in pobožen gospodar. Zapustil je ženo in 10-letnega sina. N. v m. p.!

(Iz Rovt nad Logatecem), 16. okt.: Po tatinski etiketi prišla sta nočoj po polnoči dva neznana uzmoviča (menda tista dva, kakor sta bila pred par dnevi v Dol. Logatecu) obiskat tudi našega trgovca Janeza Rupnika. Ker je ta že spal, lotila sta se kar pri prodajalniškem oknu. Pobrala sta raz oken 42 steklenic ter jih položila varno na travo, z dolgim tramom pa sta močno železno omrežje razdrobila in zvila, da se je naredila luknja za 1 osebo kot uhod. Denarja sta pobrala le za kaka 2½ gld., drobiža, samih krajcarjev. Ker bankovcev in tolarjev ni bilo dobiti, vzela sta nekaj kave (dobre), 1 kos sladkorja, nekaj čednih rut, 1 kos rudečega križastega blaga in kos zeleno-rožastega za ženske obleke in, kar je zelo važno, demant, s katerim se šipe režejo. To je že nekaj! Kje drugje bota pa še kaj. Zatorej trgovci pozor! Jako nespametno bi bilo, če bi kdo mislil, da se bodeta že sedaj ta dva ponočna tatinska čuka obrnila proti Ljubljani ali Mengšu ali Štajerskem. Videli smo včeraj iti tu skozi dva vandrova (?), a kedo se je zanesel, da bota po Rovtah eksperimentirala in praktične poskuse delala. Stražo v prodajalno, samokres k rokam, preje pa še železna okna k prodajalnici. Nič napačno bi ne bilo, ako bi tudi naš občinski odbor začel misliti in delati na to, da bi se tudi v Rovtah vpeljala ponočna straža, kakor je že marsikje drugej. — Zadnji potres dne 9. t. m. po polnoči in nočoj ob 2. uri smo tu nekateri dobro čutili, nekateri bolj malo, drugi pa nič. Pravijo, da je tudi bobnelo dobro. — Griža se je prikazala v zadnjih tednih tudi po naši fari, pa je že boljše. Otrok je sicer več zbolelo za to boleznijo, pa so že ozdravili. — Jesen se še nekaj drži, da bomo lahko v suhem spravili zadnje stvari s polja pod streho.

(Celovška bolnišnica pa usmiljene sestre.) Iz Celovca, dne 15. okt. Že več časa se katoliško ljudstvo na Kor. poteguje zato, naj se v celovško bolnišnico pokličejo za postrežnice usmiljene sestre. Zakaj zahteva ljudstvo ravno to, mi ni treba razkladati na obširno; toliko lahko rečem,

da ob posvetni postrežbi vladajo v tukajšnji bolnišnici res žalostne razmere! Na nebrojno shodih je ljudstvo zahtevalo usmiljene sestre; liberalci, ki imajo pri nas še moč v pesti, nočejo še poslušati glasu ljudstva; ravno narobe! Iz bolnišnice hočejo še napraviti oskrbovalnico za razne udove!! Vodstvo bolnišnice je te dni objavilo v uradni „Celovčanki“ notico, da se dosti žensk oglasa za službo bolnišničnih postrežnic, in sicer, kakor pravi vodstvo samo, zato, ker jim je že po 10 (!) letih pričakovati primerno penzijo; tako da so za starost „na dobrodošel način“ preskrbljene! Tako morejo ženske, kakor poudarja vodstvo, dobiti zlahka „eine ihrem Geschmacke zusagende Stellung!“ Sedaj je plača, sicer še bolj „nizka“, „samo“ 18 do 24 gld. na mesec, pa „liberalni“ dež. zbor bo gotovo skrbel, da se svota zviža z remuneracijami itd. — Kakor vidite, je sl. vodstvo naše bolnišnice res radodarno do svojih ljudij, samo da jih preskrbi za starost „po okusu“! Kaj jim pri tem mar volje in — žepa ljudstva. Kmet plačaj — penzijo raznim babelam in iz inozemstva naročenim dijakonissam, pa molči! To je maksima kor. liberalcev! Pa hvala Bogu, koroški kmet, slovenski in nemški, se je toliko probudil, da vé po pravici ceniti take liberalne „pridobitve“. In naš kmet jih bo cenil tudi pri volitvah. Da ne pozabi na to, za to bodo gotovo poskrbeli njega voditelji po raznih shodih!

(Slovensko politično gibanje na Štajerskem.) Predsedništvo slov. društva mariborskega objavlja to-le: Naši poslanci, deželni in državni, so letos marljivo obiskavali svoje volilce, pa tudi druga društva so izvrševala svoje dolžnosti hvalevredno n. pr. slovensko pevsko društvo v Ptuj, novo politično društvo ljutomersko, zlasti pa „Slovensko društvo“ s sedežem v Mariboru. To društvo se poslužuje § 2. zakona z dne 15. novembra 1867, št. 135 o javnih shodih ter sklicuje ljudske shode, katerih se ne more vsakdo udeležiti. Takšni javni shodi so bili letos pri Sv. Lenartu in Sv. Jakobu v Slovenskih goricah, pri Sv. Barbari, v Halozah, v Slov. Bistrici, v Kozjem in v Slov. Gradcu. Govorilo se je o političnih, narodnih in gospodarskih rečeh. Podpirali so društvo največ vrli govorniki, gospodje poslanci Fr. Robič, dr. Radač, dr. Jurtela; g. Drag. Hribar iz Celja in naposled koroški iskreni duhovnik, mladi č. g. kaplan J. Rozman iz Spodnjega Dravograda. Bodi izražena vsem najiskrenejša zahvala! Na vseh teh shodih se je odobral izstop slovenskih poslancev iz deželnega zbora štajerskega. Vrh izrečene zahvale in zaupanja pa so jim za slučaj zopetnega vstopa, priporočali ozirati se na one sledeče nujne potrebe: 1. Jeden izmed slovenskih poslancev mora biti deželni odbornik, saj lahko število odbornikov pomnožijo, ako nečejo od sedanjih nobene Slovence prepustiti, 2. jeden naših poslancev pa udeležnega šolskega sveta; 3. zabrani se naj nameravana preosnova deželnega šols. zakona, po kateri bi okrajni šolski svet izgubil pravico sestavljati terno pri imenovanju učiteljev; 4. na vinorejski šoli v Mariboru in dež. gimnaziji v Ptuj se ima za slovenske učence uvesti slovenščina kot poučni jezik. Vsprejela se je tudi povsod resolucija, naj bi se volilni red za državni zbor kmalu izpremenil in tako odpravile krivice, katerih sedaj največ trpijo Slovenci in pa kmetstvo prebivalstvo. Na ljudskem shodu v Slov. Gradcu je vrli domoljub J. Vivod naglašal tudi potrebo, da se sedanja lovska postava, pa tudi domovinska postava kmetom na korist izpremeni. Naposled je tožil, kako politične in sodne oblasti ljudem delajo mnogo stroškov po prepogostih, dostikrat očividno nepotrebnih komisijah. — Poslanca navzoča sta obečala storiti, kar bode le mogoče. Letošnje delovanje sklene „Slovensko društvo“ z obnim zborom meseca decembra v Mariboru. Prihodnje leto pa čaka Slov. društvo zopet prav obilno dela. Imeli bomo volitve v deželni in izvanredno tudi v državni zbor. Volitve bodo gotovo izpadle častno za Slovence.

(Z dobro vinsko letino) se lahko hvali konjiška okolica. Večina vinograjcev je nabralo še enkrat več, kakor lansko leto. Posestnik v Sprednji Skalici je

na dveh oralih pridelal 90 hektolitrov mošta. Vinogradi so še vedno tako lepo zeleni, kakor po leti.

(Iz Jaske,) dne 17. oktobra: Pregovor pravi: „Po solncu pride dež“. Ta pregovor se je pri nas tudi vresničil. Imeli smo do zdaj jako lepo, toplo vreme. Danes zjutraj pa je začelo deževati ter je deževalo do 10. ure, a na to je do 12. ure dopoldne snežilo, kakor v najhujši zimi. Tla so seveda bila s snegom popolnoma pokrita in drevje bilo je že v nevarnosti, da se polomi. — Potresa tukaj ne čutimo, pa ga tudi ne trebamo!

(O pošti.) Po štirinajstih kronovinah avstrijskih je dne 31. decembra bilo 5257 poštne postaje in ob enem zbiralnice za pošto hranilnico. Avstrija pod Anžo imela je 662 pošt (jeden poštni okraj obsega 30 kvadratnih kilometrov in se računi povprek za 4021 oseb), Avstrija nad Anžo 437 pošt (34.5 kvadratnih metrov, oziroma 2265 oseb), Solnograjsko 97 pošt (73.8 in 1788), Tirol in Predaleško 384 (76.3 in 2418), Štajar 324 pošt (57.0 in 3256), Koroško 162 pošt (63.8 in 2228), Kranjsko 142 pošt (70.2 in 3514), Primorje (Istra - Gorica - Gradiška-Trst) 168 pošt (47.4 in 4139), Dalmacija 122 (na 105.4 in za 4323), Češko 1266 pošt (41.0 in 4615), Morava 550 (40.4 in 4139), Šlezija 156 (33.0 in 3882), Galicija 720 (109.0 in 9177), Bukovina 87 pošt (posamezna za 120.1 kvadr. kilom. in za 7432 duš).

Telegrami.

Gorica, 17. oktobra. Pri današnji volitvi državnozbornskega poslanca za mestno občino je dobil princ Hohenlohe 1150 glasov, mej tem ko je bilo oddanih za nasprotnega kandidata dr. Bujattija le 255 glasov.

Zagreb, 18. oktobra. Tukajšnji dijaki so sklenili na včerajšnjem shodu, da se morajo naznaniti sodišču vsi, ki so se udeležili zažiganja ogerske zastave. Vsled tega se je danes oglasilo blizu 100 dijakov, katerih večidel je sodnija vtaknila v zapor.

Ljubno, 17. oktobra. Tukajšnja trgovinska in obrtna zbornica je izvolila s 16 od 21 glasov bivšega zborničnega tajnika profesorja Kupelwieserja državnim poslancem.

Praga, 17. oktobra. Nadvojvoda Karol Ludvik, nadvojvodinja Marija Terezija, Marija Anuncijata in Elizabeta Amalija so dospeli sem danes popoldne ob 3. uri 20 minut.

Budimpešta, 17. oktobra. Zunanji minister grof Goluhovski je obiskal danes ministerskega predsednika barona Banffyja, s katerim se je posvetoval nad dve uri. Popoldne je obiskal ministra Fejervaryja in Josiko.

Belgrad, 17. oktobra. Kralj je pobilostil vse opozicijske časnikarje, ki so bili v zaporu radi tiskovnih prestopkov.

Rim, 17. oktobra. „Agenzia Stefani“ se poroča iz Carigrada, da so pozvali evropski poslaniki armenskega patrijarha k skupnemu posvetovanju ter mu naročili, naj strogo gleda na to, da pomiri razburjene duhove in prepreči revolucionarno počenjanje armenskega odbora.

Berolin, 17. oktobra. Večerni listi javljajo, da se snide državni zbor mej 20. in 26. novembrom.

Pariz, 17. oktobra. Ministerski svet je danes zgotovil načrt glede ustanovitve kolonijalne armade.

Pariz, 17. oktobra. Danes je ustavilo delo 400 delavcev v sladkorni tovarni.

Pariz, 18. oktobra. Listi poročajo, da so nekega bavarskega stotnika Artur Stubenrauchara zaradi ovadništva zaprli.

Carigrad, 17. oktobra. Današnja turška časnika „Sabath“ in „Ikban“ objavljata jednake članke o armenskem vprašanju, v katerih strogo obsojata provzročitelje zadnjih

Menjalnica bančnega zavoda

Wien,

I. Bezirk,

Stefansplatz
Nr. 11, Parterre.

Najbolje priporočena
za preskrbljenje vseh
v kurzem listu
zaznamovanih
menic in vrednostij

Schelhammer & Schattera

nemirov. Koncem članka pa trdita, da je vlada pripravljena uvesti v azijskih pokrajinah potrebne preosnove, da zagotovi blagostanje vseh prebivalcev.

Carigrad, 17. oktobra. Danes so se zopet sešli evropski poslaniki k skupnemu posvetovanju.

Carigrad, 18. oktobra. Včeraj popoldne so dobili poslaniki sporočilo, da je sultan s posebnim razglasilom potrdil s poslaniki dogovorjene reforme glede Armencev. Včeraj zvečer so armenski trgovci zopet otvorili svoje prodajalnice.

London, 17. oktobra. „Reuters Office“ se poroča iz Bombay-a: Po poročilu iz Goe so pozvani vsi evropski in domači prebivalci mesta Alte od 16. do 45. leta, da se uvrste mej mestno brambo proti vstašem. Nasprotniki se bodo smatrali upornikom. Splošno vznemirjenje se še ni podelilo.

London, 17. oktobra. „Reuters-Office“ se poroča iz Shanghai-ja: Včeraj je počil na vojni ladiji „Kunpai“ parni kotel, vsled česar je ubitih blizu 600 vojakov.

Havana, 17. oktobra. Dne 9. t. m. se je sprijela španska četa blizu Paso-Roble z 800 vstaši. Vstaši so izgubili 24 mož, na španski strani pa je padel samo jeden.

Umrli so:

V hiralnici:

16. oktobra. Marija Terhlien, gostija, 45 let, kron. črvesni katar. — Katarina Strupnikar, tesarjeva vdova, 58 let, vsled ostarelosti.

Tuji.

16. oktobra.

Pri **Stonu**: Ganzoni, Meniconti, Bubak, Marini, Mores iz Trsta. — Endres, Seidner, Austerlitz z Dunaja. — Slieber iz Selc. — Dereani iz Žužemberka. — Wild iz Inomosta. — Spitz iz Pečuha. — Reichmann iz Jablonca. — Treumann iz Bamberg-a. — Frank iz Brna. — Radl iz Grada. — Berlio iz Mošenj. — Greca iz Logatca. — Cojeticanni iz Zagreba. — Cojeticanni iz Sarajeva. — Premoser iz Topuske. — Hähager z Viča. — Urabl, Leinthal z Gore.

Pri **Maliču**: Bondy, Glack, Haas, Herzog, Reitter in Kirsch z Dunaja. — Tenze iz Trsta. — Felle, Haag iz Grada. — Haussner iz Linca. — Depauli iz Vidna. — Kukmann iz Pulja. — Hiesinger iz Tulna. — Poppmeier iz St. Pavla. — Stramlitsch iz Maribora. — Ertl iz Pragi. — Šutej iz Jelendola.

Pri **Lloydu**: Loschdorfer iz Laškega Trga. — Miklavčič od Sv. Križa.

Pri **bavarskem dvoru**: Godeas iz Tržiča. — Lo-busser iz Kočevja. — Pibernik iz Suhora.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tempera-tura po Celsiusu	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm
17	9. zvečer	739.1	1.6	sl. vzh.	skoro jasno	
18	7. jutraj 2. popol.	739.3 738.1	0.8 8.0	sr. jvzh. pr. m. vzh.	skoro oblč. oblačno	13.7

Srednja včerajšna temperatura 3.6°, in za 6.6 pod normalom.

Ekskutivne dražbe.

Alojzija Skode iz Čateža zemljišči (1564 gld. 60 kr. in 110 gld. 34 kr.) dne 28. oktobra v Trebnjem.

Jere Kvas iz Volesovega pritikline (238 gld.) dne 4. nov. in 9. dec. v Kranju.

Janeza Hrovata iz Kranja posestvo dne 25. oktobra (druga) v Radovljici.

Josipa Bregarja iz Zaverja posestvo (1720 gld.), terjatev 500 gld., dne 8. nov. in 13. dec. in

Francja Janežiča iz Brezovice posestvo (3377 gld.), terjatev 54 gld. in 76 gld., dne 15. novembra. in 20. dec. v Ratečah.

Janeza Laha iz Gradiškega zemljišče (842 gld.) s pritliklinami, terjatev 190 gld., dne 4. nov. in 4. dec. v Ložu.

Jan. Zadele iz Jurčič zemljišče (1470 gld.) dne 8. nov. (ponovitev) v Ilir. Bistrici.

Razpisana je

služba organista in cerkovnika

na Laškem

do 1. januarja 1896. — Prosilci oglasijo naj se vsaj do 1. decembra 1895.

Cerkveno predstojništvo nadžupnije in dekanije v Laškem Trgu (Tüffer),

dne 14. oktobra 1895. 605 5-2

PRAKTISCH UND GUT

Prečast. duhovščini za liturgično uporabo najbolje priporočeno

V. A. Vinding-a

v Bistrici ob Dravi na Koroškem patentovano, na posebni način prirejeno

ogljje za kadičnice

100 komadov gld. 1.80, poštni zabojček po 150, 200 in 300 komadov.

Pri naročilih blagoviti naj se posluževati nemškega ali latinskega jezika. Dobi se tudi patentovani stenj za večno luč.

Priznanje. Pri Vas naročeno in prejeto ogljje za kadičnice smo porabili. Vaša iznajdba je res krasna, namenu popolnoma zadovoljujoča in praktična. Blagovolite mi poslati zopet zabojček s 300 komadi — Malteški redovni konvent v Pragi, III., Badgasse 4, v maju 1895. I b l, t. š. superijor. 19 52-21

Koverta s firmo vizitnice in trgovske račune priporoča
Katol. tiskarna v Ljubljani.

611 3-1

Stanovanja,

2 večji in 3 manjša, so oddati s 1. listopadom 1895. — Natančneje poizvé se na Tržaški cesti, Glince št. 3. 606 2-2

Razglas.

Vsi bolniki, kateri želé zdravljeni biti v deželni bolnici, se vsprejemajo od 19. oktobra naprej samo v novi bolnici za sv. Petra cerkvijo v Vodmatu.

Vodstvo deželnih dobrodelnih zavodov

v Ljubljani, dne 17. oktobra 1895.

V ceno naprodaj

so radi razrušitve stare bolnišnice in Krejčijeve hiše v Gledaliških ulicah

okna, vrata, ostrešje, stavbna in strešna opeka, kamenit tlak, stavbni material itd.

Natančneje pové

F. Supančič

na Rimski cesti.

613 2-1

Dunajska borza.

Dne 18. oktobra.	
Skupni državni dolg v notah	100 gld. 30 kr.
Skupni državni dolg v srebru	100 " 65 "
Avstrijska zlata renta 4%	121 " 35 "
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	101 " 10 "
Ogerska zlata renta 4%	120 " 80 "
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	99 " 85 "
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	1059 " — "
Kreditne delnice, 160 gld.	498 " 50 "
London vista	120 " 05 "
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58 " 80 "
20 mark	11 " 75 "
20 frankov (napoleonador)	9 " 53 "
Italijanski bankovci	45 " — "
C. kr. cekini	5 " 69 "

Dne 17. oktobra.	
4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	149 gld. 50 kr.
5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	159 " — "
Državne srečke l. 1864, 100 gld.	198 " — "
4% zadolžnice Rudolfove želez. po 300 kron	99 " 10 "
Tisine srečke 4%, 100 gld.	144 " 75 "
Dunavske vravnave srečke 5%	131 " — "
Dunavsko vravnavo posojilo l. 1878	107 " 75 "
Posojilo goristega mesta	112 " — "
4% kranjsko deželno posojilo	99 " 25 "
Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99 " 70 "
Prireditelne obveznice državne železnice	219 " 50 "
" južne železnice 3%	169 " — "
" južne železnice 5%	131 " 20 "
" dolenskih železnice 4%	99 " 50 "

Kreditne srečke, 100 gld.	200 gld. 25 kr.
4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	140 " — "
Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld.	17 " 50 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	23 " 25 "
Salmove srečke, 40 gld.	69 " 50 "
St. Genois srečke, 40 gld.	71 " — "
Waldsteinove srečke, 20 gld.	53 " — "
Ljubljanske srečke	22 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	176 " 75 "
Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gl. st. v.	3495 " — "
Akcije tržaškega Lloyda, 500 gld.	528 " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	111 " 80 "
Dunajskih lokal. železnice delniška družba	79 " — "
Montanska družba avstr. plan.	93 " 90 "
Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	187 " 50 "
Papirnih rubljev 100	129 " 87 "

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd. Kavarovanje za zguž pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka. Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba

„M E R C U R“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnili v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni svati za doseg kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti naloženih glavnice.